

Haskell vyšklubl z kapsy pistoli a podíval se do zásobníku. Byl prázdný. „Ty ma- lej –“ Pak se chraplavě zasmál a sebral náboje Kazovi z dlaně, přitom nevěřicně kroutil hlavou. „Ty máš v sobě krev samotného ďábla, chlapče. Běž mi obstarat ty peníze.“

„To teda mám,“ procedil Kaz mezi zuby, když si poklepal na klobouk a průcho- dem kulhal zpátky k lodi.

Kaz se měl na pozoru. Trochu se uvolnil, až když loď překročila hranici Barrelu a vklouzla do klidnějších vod finanční čtvrti. Ulice tu byly liduprázdné a přítom- nost městské hlídky spíš jen sporadická. Když proplouval pod mostem Ledbridge, od zábradlí se oddělil stín. Za chvíli seděla Inej v lodi vedle něj.

Měl nutkání zavést je zpátky na Černý závoj. Už několik dnů skoro nespál a jeho noha se ještě docela nevzpamatovala z toho, čím prošla v Ledovém paláci. Nakonec mu tělo vypoví službu úplně.

Inej jako by četla jeho myšlenky, řekla: „Zvládnou to obhlédnout sama. Sejdeme se na ostrově.“

To určitě. Tak lehce se ho nezbaví. „Z jaké strany se chceš k Van Eckovu domu dostat?“

„Začala bych u Chrámu obchodu. Ze střechy můžeme Van Eckův dům nejdřív obhlédnout.“

Kaz z jejího návrhu nebyl nadšený, ale zavezl je nahoru po Beurscanalu k Burze a pak dál kolem monumentálního průčelí hotelu Geldrenner, kde teď Jesperův otec ve svém apartmá nejspíš tvrdě oddychuje.

Přivázali loď nedaleko chrámu. Ze dveří hlavní katedrály se rozlévalo světlo sví- ček, kostel zůstal ve dne v noci otevřený pro ty, kdo se toužili poklonit Ghezenovi.

Inej by vylezla nahoru po venkovní zdi jako nic, i Kaz by to možná zvládl, dnes to však rozhodně nehodlal zkoušet, protože noha ho bolela při každém kroku. Musí se dostat na střechu jednou z bočních kaplí.

„Nemusíš chodit se mnou,“ ujišťovala ho Inej, když se plížili prostranstvím před kostelem, aby se dostali ke dveřím jedné z kaplí.

Kaz si jí nevšiml a rychle odemkl zámek. Vklouzli do tmavého sálu a vystoupa- li po schodech dvě patra. Kaple byly naskládány na sebe jako několikapatrový dort, přičemž každou jeho vrstvu nechala za svoje peníze postavit nějaká význačná rodi- na z Kerchu. Poslední zámek a další proklaté schody, po kterých museli vyšplhat nahoru. Tentokrát bylo schodiště zatočené do úzké spirály a vedlo až na střechu.

Chrám obchodu má půdorys Ghezenovy ruky, přičemž ve středu dlaně stojí hlavní loď katedrály, z níž vybíhají do každého z pěti prstů nízké stavby, jež ve špič- ce končí patrovou boční kaplí. Vyšplhali se na vrcholek kaple na konci malíčku a po střeše se vydali zpátky směrem k hlavní katedrále a pak dál na Ghezenův prsteníček. Prodírali se rozeklaným horským hřebenem plným kluzkých štítů a úzkých kamenných hřbetů.

„Proč se musejí bohové uctívat v tak vysokých kostelech?“ mružel Kaz.

„To lidé touží po majestátnosti,“ namítla Inej. Našlapovala s takovou jistotou, jako by tudy chodila denně. „Svatí slyší modlitby, ať je člověk říká kdekoliv.“

„A vyslyší je podle toho, jakou mají náladu?“

„To, co chceš ty, a to, co svět potřebuje, není vždycky totéž, Kazi. Modlit se není totéž jako něco si přát.“

Ale obojí je stejně k ničemu. Kaz svoji odpověď raději spolkl. Musel se soustředit, aby se nezřítíl dolů, a nebyl schopen skutečně argumentovat.

Na konci prsteníčku se zastavili a vstřebávali pohled před sebou. Na jihozápadě byly vidět vysoké věže katedrály, Burza, nablýskané věžní hodiny hotelu Geldrenner a dlouhá stužka Beurscanalu ubíhající pod mostem Zentsbridge. Když se oto- čili na východ, nabízel se jim z místa, kde stáli, výhled přímo na ulici Geldstraat, na Geldcanal pod ní a taky na Van Eckovu honosnou rezidenci.

Mohli si odsud dobře prohlédnout rozmístění Van Eckovy ochranky u domu a podél kanálu, jenže na to, aby získali všechny informace, co potřebovali, to ne- stačilo.

„Musíme se dostat blíž,“ dumal Kaz.

„Já vím,“ přisvědčila Inej, načež z pod košile vytáhla lano a hned ho začala při- vazovat na jednu z věží na střeše. „Bude rychlejší a bezpečnější, když se do Van Eckova domu podívám sama. Dej mi půl hodiny.“

„Nemů –“

„Dřív, než dojdeš zpátky k lodi, budu vědět všechno, co potřebujeme.“

Nejradši by ji zabil. „Tos mě sem táhla úplně zbytečně?“

„Tvoje ješitnost tě sem vytáhla. Jestli Van Eck něco vytuší, je po všem. Tohle není práce pro dva a ty to víš.“

„Inej –“

„Na tomhle závisí i moje budoucnost, Kazi. Neříkám ti, jak máš odemykat zámky nebo vymýšlet plány. V tomhle jsem dobrá, tak mě nech dělat moji práci.“ Zatahala za lano. „Jen si představ, kolik času budeš mít na modlitbu a tichou me- ditaci, než slezeš zpátky dolů.“

Zmizela po stěně kaple dolů.